

Men vi er jo nødt til at kigge lidt på det CO₂, og der vil jeg bare i stilfærdighed minde om, at CD jo hele tiden har fastholdt, at vi ikke kan løse alle verdens problemer i Danmark, og derfor skal vi bede regeringen om endnu en gang at overveje, om ikke en del af vores indsats omkring CO₂ i virkeligheden kan foregå mere internationalt end i dag, altså efter deisen, at det kan være vi får mere for pengene i udlandet, og gør dog CO₂-indsatsen dér, hvor vi får mest for pengene.

Om de andre partiers forslag vil jeg bare gøre et par enkelte bemærkninger. Jeg mener, at både Venstre og Det Konservative Folkepartis sparemaal er aldeles urealistiske. At rende rundt og lege med omkring 10 mia. kr. i besparelser tror vi ikke på er muligt, og den melding må de partier meget gerne få allerede her i dag.

Sandheden er jo, at de fleste danskere faktisk ønsker det niveau, vi har i dag. Det er ikke noget, nogle politikere hverken i amtsråd, kommunalbestyrelser eller i Folketinget har opfundet, det er jo ikke os, der har siddet og lavet en lang ønskeliste om, hvad vi nu kunne finde på at bruge penge til, sådan at man kunne tampe mennesker med deres skatteprocenter.

Sandheden er, at det, det offentlige system gør, sker efter inspiration fra borgerne, der ønsker forskellige tilbud, men så bliver borgerne jo også nødt til at betale for det. Derfor er det noget gøgl at gå rundt og sige, at de her store sparemaal kan gennemføres, uden at det får følger for mennesker i deres hverdag. De vil faktisk miste nogle ting, som de meget gerne vil bibeholde, og jeg er overbevist om, at hvis danskerne – og det viser undersøgelse efter undersøgelse jo også – får valget mellem lidt skattelettelse hist og her, mod at de mister en række ting, eller den fortsat høje skat og stadig væk det serviceniveau, vi kender i dag, tror jeg, at de fleste danskere er tilfredse med serviceniveauet og også gerne vil betale for det. Så pas lidt på med alle løfterne om, hvor meget man nu kan spare.

Med hensyn til forslagene om at skære på ulandsbistanden vil jeg gerne sige det så firkanter, jeg overhovedet kan, at CD opfatter det som utrolig fattigt, at stakkels mennesker i diverse ulande skal betale for, at Danmark er i en omstillingsproces og måske skal finde nogle penge på en konto til andre ting, vi gerne vil. At det er de menneskers sult og fattigdom, at det er muligheden for at forebygge flygtninge-

strømme, der skal betale for vores velfærd, vil CD simpelt hen ikke være med til.

Så kan man sige, at det jo ikke er ret store beløb, og at det ikke er det ene og det andet. Enhver, der har diskuteret det her med folk fra FN-systemet, ved, at det, der er det afgørende i den danske holdning, er signalværdien. Hvis Danmark, der er en af de største donorer rent procentvis, begynder at skære ned, giver det lande, der yder en dårligere støtte og måske har lidt mindre vilje til at støtte ulandene, en god undskyldning for også at gøre det. Vi sætter en dominoeffekt i gang. Derfor må jeg sige, at det ikke bliver den slags besparelser, der får CD's støtte i finanslovdraftelserne og ved den endelige afstemning.

Jeg har bemærket, vil jeg så sige, at der i dag er væsentlig forskel på De Konservatives krav og Venstres krav, og skal man overhovedet nærme sig det her område, må det vel være med en model, der ligner Venstres, for dér ødelægger man da i det mindste ikke det, der allerede er. Men grundlæggende må vi sige, at det ikke er det signal, vi ønsker at sende ud i verden.

Så har hr. Estrup og jeg jo i fællesskab her i sommerens løb boltret os lidt i Finansudvalget i spørgsmålet om effektiv brug af statens midler i forbindelse med en række store overskridelsessager både vedrørende bygninger, trafik og muligvis også edb-systemer, og den kampagne står et samlet Finansudvalg bag. Vi skal kigge på de ting, og vi skal være sikre på, at styringen i det offentlige er god nok.

Jeg vil bare i dag sige, at det måske også er en vurdering, der skal ind – måske ikke i selve finanslovdiskussionen – men vi er nødt til at sørge for, at vi får nogle styringsinstrumenter, og at vi får en generel vurdering af, om statens måde at kontrollere store projekter på er god nok. Jeg siger ikke, at det skal privatiseres, og hvad ved jeg, men jeg mener, at ministrene bør have valgfrihed med hensyn til, om de vil bruge deres eget offentlige system eller udlicitere styringen af de her ting, og hvad der så er mest effektivt. Jeg er meget spændt på at se, når vi til sin tid får rapporterne, om det skyldes løn- og prisstigninger, om det skyldes dårlig styring, eller det skyldes andre ting, at de her kæmpeoverskridelser er kommet. Naturligvis er det utilfredsstillende både for Finansudvalget og for Folketinget, der laver rammerne for finansloven, at der kan være så relativt store skift, som der er.